

IMAGINI DE IARNA

Julia Henriette Kakucs

Primii fulgi de zapada nascuti din imbratisarea rece a lunii decembrie isi fac piruetele deasupra tufisurilor adormite de trandafiri... Stau in fata ferestrei plina de acea admiratie ce ma cuprinde mereu la sosirea lor.

Invaluita inca in lumea viselor simt cum se trezeste copilul din mine. Reapar dintr-un adanc palpabil dorintele, amintirile, constientizand istoria iernilor trecute. In farmecul plutitor se gasesc imaginile plimbarilor cu saniuta. Ma vad infofolita, cu un manson de blana atarnat de gat, incalzindu-mi mainile in moliciunea placuta. Sosonii negri de cauciuc, avand mici butoni negri – asemeni nasului umed al unui caine pierdut pe strada rece – sunt trasi peste pantofii de lac si ma apara de umezeala. Razand de placere urmaresc pasii tatalui meu infundati in zapada ce acopera pavajul strazii. Si el isi apara pantofii de piele cu galosi. Ma trage cu putere peste suprafata devenita alunecoasa. Sfoara s-a intins intre noi despartindu-ne si unindu-ne totodata. Ca si toate firele vietii... imi spun acum, in timp ce privesc spre telefonul ce suna. Vocea soseste din atmosfera strazilor roase de timp ale Brasovului, continuand in mod firesc o conversatie intrerupta de curand. Cateva minute mai tarziu imi beau cafeluta cu un prieten din Timisoara privindu-ne surazand pe Skype. Imi trimite imaginile unei Timisori in plina sarbatoare. Piata Operei pare aprinsa de flacarile jocurilor de artificii. Tarabele deschise imbie trecatorii cu bunatatile din ajunul sarbatorilor. Aceasta prima duminica de decembrie se anunta in ciuda zapezii, plina de caldura...

Si in localitatile din Germania s-au deschis targurile de Craciun. Serile sunt inundate de lumina, copiii tin in mana fructe inmuiate in ciocolata, se bea vin fiert aromatizat cu scortisoara, cuisoare si felii de portocale. Pe sobe mici de tabla se prajesc castanele. Parfumul lor se amesteca cu cel al turtei dulce, al carnatilor si al migdalelor caramelizate. In aer se ciocnesc, pentru a se imprastia din nou, o multitudine de cantece traditionale. Pietele sunt acum viu colorate si arhipline. Cea din Mainz se gaseste intr-un patrat de un colorit medieval fermecator, aflandu-se sub ocrotirea unei catedrale impozante ridicate timp de 20 de ani la dorinta arhiepiscopului Willigis. Acesta ridicase aproape concomitent,

in anul 990 pe dealul cel mai inalt al orasului Mainz si biserica Sankt Stephan. Primise aceasta insarcinare de la imparateasa Theophanu, vaduva si urmasa lui Otto al II-lea care murise bolnav de malarie la 7 decembrie 983. Intentia arhiepiscopului era sa realizeze aici centrul religios al imperiului, o "coroana" spirituala. Willigis a ales in mod constient si numele bisericii, Stephan insemnand in limba greaca veche, coroana.

Da, biserica Sankt Stephan din Mainz avea menirea de a deveni ceva cu totul si cu totul deosebit. Nici bombardamentul din 27 februarie 1945 nu a distrus intregul ansamblu. Dupa razboi edificiul a fost din nou recladit impreuna cu centrul istoric al orasului.

Nemurirea si acea aureola aparte care o caracterizeaza, i-a fost inasa daruita de doua personalitati mari: un prelat si un om al artei.

Biserica Sankt Stephan a devenit absolut unica in Germania datorita celor noua vitralii create de Marc Chagall. Este cunoscut faptul ca maestrul dupa cel de-al doilea razboi mondial a refuzat sa creeze lucrari de arta in Germania.

De data aceasta inasa Chagall nu a proiectat doar ferestrele, ci le-a realizat personal lucrand la ele din anul 1978 pana la moartea sa, survenita in 1985.

Ce a reusit sa-l determine sa-si schimbe parerea?

O intalnire inedita pe drumurile surprinzatoare ale soartei a devenit izvorul unei prietenii adanci, a facut posibila renasterea simbolurilor de intelegere intre poporul evreu si german.

O intamplare, care daca n-ar fi adevarata ar intra in antologia anecdotelor. Ti-o povestesc acum intr-un glas soptit, in aceasta bresa a anului ce respira povesti...

Ma revad in oglinda timpului oprit. 1986...

Monsignore Klaus Mayer ma chemase in biroul sau.

Acum stau asezata in fata lui si il ascult povestindu-mi cum s-a dus personal la Marc Chagall pentru a-l ruga sa vina la Mainz. Si-a povestit viata destainuindu-i artistului – si in acelasi timp si mie, cea care nu-i solicitase ajutorul – minunea supravietuirii sale in timpul nazismului.

“Tatal meu era evreu”, il aud spunand... “Parintii m-au ascuns – salvandu-ma astfel – in manastirea benedictina Ettal. Din recunostinta am preluat religia catolica”.

Cuvintele lui in rezonanta incaperii plina de carti ma impresioneaza adanc. Dintr-un regal scoate un album cu fotografiile vitraliilor. Mi-l daruieste zambind... Acum inteleg ca a activat toata viata pentru realizarea intelegerii dintre religia iudaica si cea crestina. Constientizez ca a primit in anul 1985 de la Vatican titlul de Monsignore pentru meritele sale deosebite. In anul 2000 a fost trecut in Cartea de Aur a Fondului National Evreiesc, apoi au urmat nenumarate ordine de merit ale statului german, ale orasului Mainz...

Ascultandu-l realizez insa, ca pentru el gestul cel mai mare de recunoastere a fost facut de acest artist cu un spirit liber si recalcitrant. Am convingerea ca de fiecare data, cand privirea i se odihneste pe albastrul seren al acestor ferestre – care te fac sa te simti in inaltimea cerului infinit, populat de personaje biblice – simte acea liniste pe care ti-o ofera implinirea unei misiuni. Pana in ziua de astazi Monsignore Klaus Mayer organizeaza meditatie pe marginea vitraliilor facute in biserica “lui”.

Urmatoarea meditatie va avea loc in ziua de 8 decembrie 2012... de Hanuca... sarbatoarea iudaica a luminilor si a sperantei... Voi merge sa-l ascult. Voi intra pe poarta bisericii Sankt Stephan si voi fi intampinata de marele candelabru cu sapte brate – da, nu cu cele opt ale candelabrului de Hanuca – caci intrarea acestei biserici catolice este marcata de Menora, simbolul religiei iudaice... si simbolul prezentei Celui de Sus in arta...